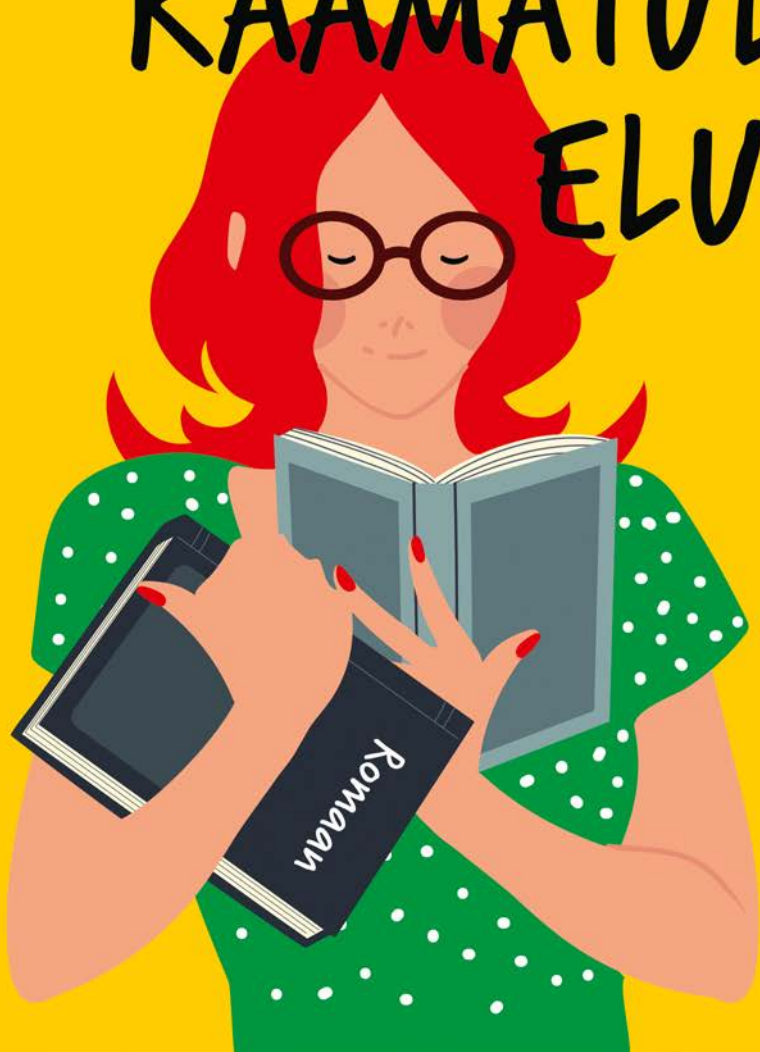

Abbi Waxman

NINA HILLI
RAAMATULIK
ELU

Originaali tiitel:
Abbi Waxman
The Bookish Life of Nina Hill
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelased, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või leidnud kasutust väljamõeldud olukordades ning igasugune sarnasus tegelike elus või surnud isikute, ettevõtete, sündmuste või paikadega on juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Dorset Square, LLC.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

D08401121
ISBN 978-9949-82-784-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu kasuisale Johnile, kes saabus peole küll hilja, kuid aitas koristada. Ma armastan ja austan sind kogu südamest!

Ning kõikidele raamatumüüjatele ja raamatukogutöötajatele, kes hoolivad võrdselt kirjanikest ja lugejatest ning viivad neid iga päev kokku. Maailm oleks ilma teieta palju üksildasem paik.

Üks

Saame tuttavaks peategelasega ja oleme tunnistajaks läbimõtlematuse kuziteole.

Kujutle, et oled lind. Sa võid olla ükskõik milline lind, aga need, kes valisid jaanalinnu või kana, on plindris. Kujutle, et sa liugled Los Angelese kohal, kõhides aeg-ajalt sudus. Su all kihab liiklus ja sa näed kaugemal üht võimatult haljendavat laiku, umbes nagu oleks roheline lõngaga halli sokki parandatud. Kui lähemale jõuad, saab sellest laigust vanade majade ja tänavate rägastik ja sa oled jõudnud Larchmonti. Palju õnne, oled avastanud saladuse, mida isegi kõik Los Angelese elanikud ei tea! See on piirkond nagu iga teinegi, kuid uhkeldab terve hulga puudega, mida on heldekäeliselt veidi looklevatele tänavatele istutatud ning mis näevad välja, nagu oleks neid hulgakaupa mõnest Capra filmist kokku ostetud, kuigi istutati siia 1920ndatel.

Majad on suured, aga mitte edevad, koos eeshoovidega, mis muudavad tänavad näiliselt veel laiemaks, kui need juba on. Isegi täna näeb suurem osa maju välja sellised, nagu need alati on olnud, tänu kõige ajaloolise säilitamisele ja üleüldisele nõusolekule, et kogu see asi näeb paganama nunnu välja. Nendest puudest on saanud tõeliselt kaunid oma liigi esindajad; magnooliad ujutavad tänavad oma lõhnaga üle, seedrid puistavad maha ruske okkavaiba ning tammed muudavad

tänavakoristamise ja vahetuval tänavapoolel parkimiskorralduse ilmsiks vajaduseks.

Larchmonti puiestee on Larchmont Village'i sirgjooneline südamis on täis kohvikuid, restorane, butiike, mitmesuguseid kunstkäsitööpoode, ning seal on üks väheseid allesjäänud sõltumatuid raamatupoode Los Angeleses. Just seal Nina Lee Hill töötabki; ta on selle kihelkonna vanapiiga ning nii enda elu kui ka sinu kaunis käes oleva raamatu peategelane.

Knight's on tegutsenud 1940. aastast saati ja ehkki selle käekäik on aegade jooksul tormine olnud, on siiras armastus raamatute vastu ning klientide põhjalik tundmine seda pinnal hoidnud. Kõik sõltumatud raamatupoed peaksid sellised olema, neid peaks juhtima ja pidama inimesed, kes armastavad raamatuid, loevad neid, mõtlevad nendest ja müüvad neid inimestele, kes tunnevad sama. Lugemistund väikestele lastele. Külaliskirjanikud. Tasuta järgehoidjad. See on tegelikult nagu maapealne paradüüs, kui su paradüüs lõhnab paberi ja liimi järele. Nina jaoks küll, ent meie loo alguses naaseks ta rõõmuga selle osa juurde, kus me kõik oleme linnud ja kakame tema ees olevale naisterahvale pähe.

Naine vahtis Ninat tülinorivalt, kõlistades oma suuri, kultuuriliselt omastatud türkiisehteid.

„Ma tahan oma raha tagasi. See on väga igav raamat; nad ainult istuvad ja räägivad.“ Ta hingas sisse ja andis viimase löögi. „Ma ei tea, miks juhataja ütles, et see on klassika.“

Nina otsis pilguga Liz Quinni, süüdlast. Ta kuulis kaugemalt raske siidi kahinat, kui Liz läks noorteraamatute riiulite vahele. Neetud. Nina hingas, viha sisse ja armastus välja. Ta naeratas kliendile. „Kas te lugesite selle lõpuni?“

Naine ei naeratanud vastu. „Loomulikult.“ Mitte allaandja, lihtsalt üks vingats.

„Noh, sellisel juhul ei saa me teile raha tagastada.“ Nina tõmbas oma pehmetes sokkides varbad krõnksu. Klient seda ei näinud ning Nina lootis, et näeb välja rahulik ja otsusekindel.

„Miks mitte?“ Klient oli küll lühike, kuid Nina suutis end mitme sentimeetri võrra pikemaks venitada. Pilates tasus end ära.

Nina jäi endale kindlaks. „Sest me müüsimise teile raamatu ja te lugesite selle läbi. See on sisuliselt kogu raamatupoodide mõte. Kui te seda ei nautinud, siis on mul väga kahju, aga me ei saa sinna midagi parata.“ Ta vaatas raamatut letil. „Kas see tõesti ei meeldinud teile? Seda peetakse üheks kõigi aegade parimaks romaaniks.“ Nina surus alla õhkija enda sees, et mitte naisel pead otsast lasta, ning talle meenus hetkeks killuke filmist „Terminaator 2“, kus mehe hõbedane pea läheb keskelt pooleks ja lainetab. Liz oli käskinud tal klientide vastu sõbralikum olla ja meeles pidada, et nad võiksid vabalt osta internetist ükskõik millise raamatu palju kiiremini, kui Knight's suudaks selle tellida. Nina pidi nende jaoks ostmise sõbralikuks ja isiklikuks kogemuseks muutma, nii et nad annaksid poele a) rohkem raha ja b) rohkem aega kui Sellele Teisele Kohale. Sõltumatud raamatumüüjad kutsusid seda nii, et nime mitte välja öelda. Ent nagu Nina sageli mõtles, polnud pea liiva alla pistmisest kasu.

Naine krimpsutas nägu. „Ma ei tea miks; kangelanna istub ja vahib aknast välja. Kui mina kogu aja istuksin ja elu üle mõtiskleksin, siis ei oleks ma nii edukas nagu praegu.“ Ta lükkas oma pikad blondid ja hoolikalt sassi aetud laine-soengusse seatud juuksed selja taha ning talle turgatas pähe veel üks mõte. „Kui mulle restoranitoit ei meeldi, siis ma võin selle tagasi saata ja raha tagasi saada.“

„Mitte siis, kui olete selle ära söönud.“ Nina oli selles kindel.

„Kas ma saaksin vähemalt poekrediiti?“

Nina raputas pead. „Ei, aga äkki võin ma teile raamatukogu liikme-kaarti soovitada? Raamatukogus saate te raamatu laenutada, selle läbi lugeda ja ilma igasuguse tasuta tagastada.“ Ta sundis end naeratama. „Siit jalutuskäigu kaugusel asub kaks raamatukogu.“ Ta oli kindel, et Liz oleks sellise kliendi kaotamise üle õnnelik. Üsna kindel.

„Jalutuskäigu kaugusel?“

Nina ohkas. „Mõlemal on ka parkla.“ Ta libistas raamatu üle leti tagasi. „See kuulub endiselt teile. Vahest proovite seda kunagi uuesti lugeda. Ma olen selle umbes kakskümmend korda läbi lugenud.“ (See oli veel pehmelt öeldud, aga Nina ei tahtnud õhkida seda, mis kliendi ajust alles oli jäänud.)

Naine vaatas talle kulmu kortsutades otsa. „Miks?“ Ta vaatas Ninat pealaest jalatallani, sugugi mitte õelalt, vaid üritades välja nuputada, miks peaks keegi midagi nii imelikku tegema. Nina kandis sinise kleidi peal helerohelist kampsunit, mille kaeluse küljes oli dekoratiivne kinnituskett. Nähtavasti selgitas see kliendi jaoks asja, sest ta nägu leebus kaastundlikuks. „Kui sul on igav elu, siis ilmselt mõjub teiste inimeste igavatest eludest lugemine lohutavalt.“

Nina astus endale jala peale ja kees vihast, samal ajal kui naine „Uhkuse ja eelarvamuse“ hooletult oma uhkesse käekotti torkas, painutades seejuures kaant ja kortsutades lehti.

Kahe minuti pärast ilmus Liz graafiliste romaanide riuli kohale. „Kas ta on läinud?“

Nina noogutas, korrastades ägedalt järjehoidjate virna ja üritades unustada raamatu julma kohtlemist, mille tunnistajaks ta äsja oli olnud. „Sa oled argpüks ega tulnud välja isegi mitte selleks, et oma teist 19. sajandi lemmikkirjanikku kaitsta. Häbilugu.“

Liz kehitas õlgu. „Preili Austen ei vaja kaitset. Sa said hästi hakama ja pealegi pole ma veel unustanud sellesama kliendiga toimunud pikka vestlust LSD-st ja teadvuse piiridest.“ Ta kohendas paari „Roller Girli“ raamatut. „Ma arvasin, et räägime ta puhkusest, kuid selgus, et ta oli koju jäänud ja käinud palju kaugemal, kui seda võimalikuks oli pidanud.“ Ta kallutas pead ja vaatas Ninale üle prillide otsa, lühikesed tumedad juuksed vaid õige pisut hallisegused, ehkki ta oli mitut karjääri teinud ning paljudes linnades kirevat elu elanud. „Ta rääkis pikalt jogurti sisemisest ilust läbi hallutsinogeenide vaadatuna, mis võttis mul eluks ajaks Yoplaiti isu ära.“

Nina jäi ettevaatlikuks. „Ma ei suuda seda uskuda.“

Liz pööras ringi ja sammus teadusliku kirjanduse poole. „Ma loodan küll, sest ma mõtlesin selle välja.“

Nina löi pilgu maha ja naeratas. Ta polnud end kusagil mujal nii koduselt tundnud kui Knight' sis, kus jagus sarkasmi ja rahustavalt

mõjuvaid raamaturidu. See oli maapealne paradiis. Kui nad veel klientidest lahti saaksid ja välisused lukustaksid, vaat see oleks juba elu!

Vallalise ema ainsa lapsena oli Nina üksindusega harjunud. Ta nägi lapsena teisi, kellel olid isad, vennad ja õed, ning see tundus vahva olevat, kuid üldiselt arvas ta, et teisteta on parem. See oli liialdus; mõnikord ta siiski ihkas seda, eriti kooliajal. Paljudel põhikoolilastel olid vanemad vennad või õed ning nende ümber oli kaitsev aura, mille pärast ta kadedust tundis. Vanemad õed-vennad lehvitasid vahetunnis või koguni peatusid, et juttu puhuda, tõstes nii oma õe või venna populaarsust. Keskkoolis aga kuulis Nina, kuidas nooremate õdede või vendade üle nuriseti, ent neile sellegipoolest lehvitati ja nendega lobiseti. Ta nägi selliseid suhteid, ühist kodu, ning mõtles selle üle.

Nina ema Candice sai Nina pärast põgusat kokkupuudet mehega, kellega kohtus kummalistel aegadel enne Google'it (1988 eG?), mil tuli leppida sellega, mida inimene sulle ise rääkis. Nina vangutas sageli mõttes pead pööraste riskide pärast, mida X-põlvkonna esindajad võtsid. Ei mingit kuritegude andmebaasi internetis, abikaasade või laste olemasolu kohta uurimist sotsiaalmeedias ega vihjete otsimist varasematest postitustest. Nad pidid võõra inimesega silmast silma kohtuma, ilma et teaks nende tausta. Nad võisid igapäev ees täiesti uut inimest mängida, ilma et oleks pidanud pingutama ja oma internetiprofiilile vastama; võimalus ebaaus olla ja petta oli jahmatav. Igatahes ei teadnud Nina ema mehe nime ega muretsenudki selle pärast. Nina ema oli päevakajaliste sündmuste fotograaf; ta reisis maailmas ringi ja suhtus armukestesse ilma igasuguse süütundeta või asju keeruliseks ajamata. *Ma teadsin, et tahan sind, ütles ta Ninale. Ainult Jumal teab, kas ma oleks ka seda meest tahtnud.*